

LINERLA

Det er ikke de kraftige vindene, eller den kalde høststormen med piskende regn mot ansiktet. Stillheten mot steinene når jeg flytter vekten av det ene beinet over til det andre. Tangen ligger urørlig, men beveger seg om du følger den med blikket. Jeg er våt i nakken, og kjenner vanndråper nedover ryggen, innenfor genseren. Jeg er ved havet. Ved den trange bygda fra barndommen. Jeg har små byller i ganen, som om jeg har sugd på for mange bringebærdrops. Det er ikke det. Det er noe annet. Det er noe som bringer med seg en uro. Jeg har flyktet fra en annen tid, et annet sted. Fra ditt ansikt. Fra en hverdag som har festet seg, klebret seg som om det var en del av underhuds fett.

Jeg går forbi elvesuset ved broa, like ved der Linerla har bygd redet. Han er en gammel mann, nærmer seg åtti, og er liten og spedbygd med et spisst nebb som en liten fugl. Han fikk kallenavnet lenge før man visste at han skulle bli en liten, spedbygd mann. Han var født sammen med sin tvillingsøster, og hun var normalt stor ved fødselen. Skrek når hun kom ut. Tok straks til brystet, og viste ikke tegn til luftmerter. Hun rapte med det samme man løftet henne fra brystet, og sovnet lett, godt inntullet i bomullsklær inntil kroppen og med et hjemmestrikket ullteppe ytterst. Vogga knirket når de bysset henne i søvn. Knirket mot det grå tregulvet, knirket og pludret. Hun hadde svart, krøllete hår og ligna far sin. Linerla derimot, var liten og ikke klar for verden. Faren veide han i den ene hånden like etter fødselen, og sa, fort og ute av stand til å ta imot motsigelser, at gutten veide i underkant av to pakker smør. Det nærmet seg vinter ute, og de så på hverandre i øyeblikk av rådvillhet; hva skulle de gjøre? Uten et ord ga han henne barnet, fuglen, og gikk ut i gangen. Hun hørte han romsterte, han mistet noe i gulvet. Hun så ned på barnet, så uferdig. Hva tenkte han på? Skulle han legge han ut i skogen for å dø? Senke han i havet med en stein om livet? Skulle de bare ha han her, inne hos seg? Hvordan skulle han kunne klare seg? Hver gang hun løftet fuglen til brystet, så hun brystet vokse foran øynene på seg og bli som voldsomme berg som kvalte og tok livet av, heller enn å gi føde.

Han kom inn med ei hvit skoese. Han så på henne, tok noen av linkledene hun hadde liggende på fanget og la dem oppi esken. Hun la barnet i skoesa, mens han fyrte i vedovnen. De hadde en liten steikovn ved siden av vedovnen, og han fyrte og stakk handa inn i steikovnen med jevne mellomrom. Målte temperaturen, og etter en evighet, nikket han mot henne. Hun reiste seg, la skoesa inn i ovnen. Fuglen åpnet nebbet, som for å si noe, men det kom bare en lyd som stoppet før den nådde frem. Hun slo seg til panna, hva hadde hun tenkt på! Hun dryppet brystmelk på en av klut, og vred den i nebbet på fuglen før hun på nytt la esken inn i ovnen. På rundt femti grader lå fuglen som i en fremtidens kuvøse, som om han ennå var i mors liv. Trygt omfavnet av mørke og varme. Drypp av

mors bryst mellom gommene. Hva drømte han om der inne? Hva så han når han åpnet øynene? Følte han seg i ett med sine omgivelser?

Mange år seinere, ville Linerla sitte ved kjøkkenbordet, sammen med sin søster og se på henne. Hver gang foreldrene snudde ryggen til, tok hun maten på fatet hans, drakk opp melken i glasset han hadde foran seg. Snudde de seg mot henne, så hun på dem med det blåeste blikket. Han sa aldri noe, protesterte ikke. Han var en fugl i sitt vesen, en fugl i matveien. Han spiste bare rosiner på brødet. Små sorte rosiner som rullet av skiva. Han kunne gå i mange dager uten de store inntakene av mat. Men han var alltid tørst, som om han lengtet etter dryppene fra kluten. Den søte eimen inne i den varme ovnen. Tørsten førte han mange år seinere til flaskene. Han ville sutte og patte, slikke på flaskene. Synge høyt av glede når brennevinet rant ned i halsen. Gurgle og falle om i fjærsteinen i pur lykke. Salmever og brukne vinger. Hans mor ville stå i kjøkkenvinduet og se på den ville trosten. Han kunne ikke stoppes, hun tenkte at hans lengsel handlet om at de hadde stengt han inne i denne ovnen. Det var kroppen hans, de vedvarende minnene leddene bar med seg, som nå sendte han på hau i gresstuer og grøftekanter. Han elsket alle kvinnene i bygda, og ville fly fra et rede til et annet. Alltid med, for andre og utenforstående, med uforettet sak. Som om det forklarer noe.

Jeg vet ikke en gang hva det betyr. Jeg begynner å gå raskere, småløper. Lukker øynene. Sklir på det glatte berget. Vil slippe kontrollen, åpne for den andre siden. Slår hoftekammen. Kanskje er det jeg har i hendene denne dagen? En ikke avsluttet sak, en sirkel av hendelser som aldri vil ta slutt? De skitne koppene på benken. Du som hoster ved frokostbordet. Som ikke gir slipp. Jeg setter meg med ryggen mot veggen, men vet at han er der allerede. Han har stått der en stund. Han beveger seg fritt bak meg så lenge han tror jeg ikke har sett han. Som deg, som en trost. Hopper fra en stein til en annen mens havet slår mot tangen. Jeg snur hodet.